

ROMANTIKA

S Z A T H M Á R I I S T V Á N

Hát igen, mérnök úr, habár férfiak vagyunk, nem kéne így, hisz maga magas és vékony ember, még fess is lehetne akár, ha akarja, elmegy, még elmegy, higgye el nekem, nem nekünk való a romantika, cuppogjanak a nők, ha kedvük tartja, mondta is nekem múltkor az asszony, úgy elbőgném magam, csak csináld anyukám, na neked így jó, nem bánom, nem zavarlak, szeretem, amikor örülsz, teszed, amihez kedved szottyan, hisz tudod, engedékeny vagyok, csak néha kell, hogy lássák, ki az úr a házban, ki osztja a lapot, anyukám, csak csináld, ma olyan jó napom van, és hagytam ott a nippes szobában, olyan halkán is tettem be magam mögött az ajtót, higgye el nekem, egészen könnyűnek éreztem magam, mosolyogtam, és valami zöld mezőkre gondoltam akkor, meg hogy valamikor régen udvaroltam egy lánynak, szeplős volt és vörös, és úgy megdobogtatta a szívem, egy ilyesféle mezőn sétáltunk, mit is kerestem arra, nem tudom, de azt igen, hogy olyan jó volt, fogtam a kezét és úgy zöldellt minden, jaj, jaj, hát én is hibázom, látja, és hát mentem ki az utcára pihe lélekkel, meg ezzel a képpel a szemem előtt, közben meg arra is gondoltam, sír az asszony, teszi, amihez kedve van, hát szerencsés ő, pedig mennyire nem akart, félt, ódzkodott tőlem, de hát megy az élet mérnök úr, halad, habár lehet, másként alakul minden, ha tovább fogom a szeplős kezét, és hagyom, hogy az az egész leterítsen engem, még tehenek is voltak a távolban, én nem vagyok vidéki ember, de most úgy rémlik, bőgtek valami nagy fa alatt, de nem akartam túl sokat látni, sokáig, az életre készültem éppen, apám mondta, edzd a

lelked, edzd, ahogyan azt az acéllal teszik, még azok az évek voltak, ismeri, indulók, lendület, nagy hit a jövőben, ringlispíl, május elseje, és harsogtak azok a hülye nagy hangszórók vég nélkül. Acél, ez úgy tetszett nekem, apám, azt hiszem, mégsem lehetett az acél szakértője, kis, apró emberke volt, hosszú, majd földig érő kabátban, gyér, szürke hajjal, nagy bakancsban, régi könyvekkel kereskedett, avas, málló papírokat gyűjtött, és nagyon szerette a szalonnabőrt, állandóan volt a zsebében, ha gyerekekkel találkozott, ezzel kedveskedett nekik, többször nősült, de mégsem ismerhette eléggé az acélt, ez biztos, végső soron, irtózott mindenféle fémtől, mégis ő mondta nekem ezt a lélekről, utána meg is halt szegény, annyi testvér, féltestvér nyüzsgött a temetésén, pedig nem szerették őt, magának való, keserű ember, mondták, lompos asszonyokat hozott a házhoz, anyám is ilyen lehetett, szültek egy-két lurkót, és eltűntek örökre, a fater meg maradt a sok kölyökkel, és jöttek az új asszonyok, trampli, rossz szagú nők, és apám továbbra is csak turkált a limlomok között, szakadozott fedelű könyveket hurcolászott, nem is beszélt, de néha, teljesen váratlanul, mint akkor nekem, megnyilatkozott, el se hittem, tanácsot ad, szoltam volna én is, de már láttam, nincs tovább, rágia, marcangolja a szalonnabőrt, miközben rövidlátó szemével valami penészes lapokat vizsgál. Mosdani nem nagyon szeretett, borotválkozni is alig, mégis jöttek a nők csóstül, ma se tudom, hogyan csinálta, mi volt a titka, kicsiny házban laktunk, apró, dohos szobák, némelyiknek még ablaka se volt, a padlásra rogyadozó lépcső vezetett, az udvar közepén egy csöpögő csap, a szomszédok káráltak, verték a foszladozó szőnyeget, a fáskamra előtt fiúk álltak, vártak a sorukra, az ajtó belső felén egy színes kép lógott, valami külföldi magazinból, gyönyörű barna nő terpeszkedett rajta, ki kellett próbálni, eljött-e már a férfikor, vagy tart-e még, én is ott voltam, lihegve figyeltem a deszkák résein beszökő fényben a bájokat, apám tudott róla, de csak magában motyogott, látja mérnök úr, most olyan szívesen megkérdezném tőle, másnak is mondott valamit, de hát késő, elmúlt a gyerekkor, és higgye el, tényleg edzettem a lelkem, hisz nézzen rám, és büszkén elmosolyodik, én akkor azt hittem, szappanfőző mester lesz belőlem, egyik nagyapám az volt, mégis lettem erről, élni kell, tudta ezt az öreg, így lettem én az üzletek tudója, hisz érti, ugye, a piszkos papírok között néha azért akadt egy-két érdekesebb dolog, egyszer egy orvosi könyvre bukkantunk a fater lestrapált táskájában, tüdők, szívek, amputált végtagok képei sorakoztak benne, annyira

valósan, hogy már-már életre keltek, képzelje csak el, sétál a lefűrészelt láb, ver a kioperált szív, sípol a tüdő, csodálatos volt, valami ismeretlen izgalom kerített bennünket hatalmába, úgy féltünk, apánk eladja a könyvet, elviszi, rettegve nyúltunk be esténként a táskájába, megvan-e még, megvan-e. Hát igen, mérnök úr, nem is olyan rossz ez az élet, de hagyjuk a romantikát, nem nekünk való, cuppogjanak a nők, látja, ahogy az asszony is teszi.

Maga azt mondja, ne most kössük meg az üzletet, inkább pár hét múlva, akkor jobb lesz meg ilyesmi, ugyan mérnök úr, ugyan, felnőtt ember ne tegyen ilyet, itt idő van, alkalom, helyzet, várjanak a tehetőségtelenek, a bizonytalanság nyomorba dönt, megcsináljuk azt, amit elvárnak tőlünk, nézze, nem nagy a haszon, de magának is kell a pénz, bizony, azt mondja, hogy az anyjától kapta, finom kis dolog, mondhatom, pedig nem szokásom dicsérni az árut, még a vevő előtt sem becézgetem, ha döntött, akkor úgyis megveszi, ha meg nem, akkor nyafogjon máshol, nincs itt idő másra, csak néha mérnök úr, néha, de hagyjuk ezt. Ez ezüst, így igaz, ezüst ez a púderos szelence, szép cirádákkal a fedelén, és ha kikattintja, belül a tükör, igen, az ábrándos női szemnek, meg itt van hozzá a kinyitható fésű, akárha valami kecses bicskát tartana kezében az ember, és a tok is ezüst, hát persze, van ebben fantázia, megmondom én őszintén, de tudja, nem sok pénz ez, megegyezünk, kell a léleknek egy kis siker, ahogy apám mondta, ha felbukkant egy pillanatra a hallgatás verméből, Istenem, az a hosszú, foltos kabátja ma is megvan, pedig már olyan régóta halott az öreg, nem is tudom, mit lehet ott lent csinálni az örökkévalóságig, szóval az anyja adta, hogy legyen több pénze, hisz maga eljött, otthagya a régit, kell az újra, bátorság kell ehhez, mérnök úr, csak úgy földet cserélni, vagy nem ment ez olyan simán, ne mondja, az anyja Abbáziában is járt, többször is, mint csinos, fiatal nő, ült a fehér kis hajón, és nézte a tengert, meg a pálmafákat odébb, egy katonatiszt udvarolt neki, finom, elegáns ember, és meleg volt akkor, az én apám soha ki nem mozdult volna, csak a bűdös boltokat, raktárakat bújta, vagy lakásra ment, pince, padlás, miegymás, hosszú, barna ujjaival turkált a szemétben, mi minden akadhatott, gondolhatja, de hát ő is csak ember volt, és ha talált valami jót, mondhatta, siker, és elnézhetett valahova messze, sohase láttam, hogy megérinti a soros asszonyt, hosszú gatyában aludt, nem is tudom, hogyan is csinált ennyi kölyköt, a halála után eljöttem, és mentek a többiek is, de azért maradtak elegendő, tényleg,

rengetegen voltunk a temetésén, az ön anyja beteg, hallgat, nem beszél, de az az Abbázia, hallottam róla, én katona nem lehettem, vacakolt a tüdőm, sípolt, mondták is, zenésznek menjek, hadd a szappanokat meg az árut, de hát látja mérnök úr, élni kell, igen, ön akár a tengeren is lehetne, hisz mesélte, mennyit is utazott, mindenféle helyek, és akkor most velem tárgyal a konyhában meg a körfolyosón, mind többet gondolok a fattera, és az asszony otthon csak sír, ne sajnálja az ezüstöt, hisz azért kapta, hogy kezdjen vele valamit, az anyjának hosszú haja volt, és lobogott a szélben, a tenger meg gyöngyözött, és magyar szót is lehetett hallani, ez igen, mérnök úr, igen, de hát ne legyünk érzékenyek, nem férfiembernek való, esetleg egy pillanatra, ahogy a fater is tette, és már kész, igen.

A gyerekeim rám hasonlítanak, nagy barna a szemük, a lányaim hozzám bújnak néha, hisz tudja, hogy milyen a gyerek, hisz ön is az még, az anyja fia, tényleg nem beszél, és csak néz ki az ablakon, azt mondja, egy fiatal nő ápolja, kissé zavart, akadozó beszédű, de nagyon kedves, és egészen csinos, törékeny alkat, és hogy apáca szeretett volna lenni, de a szülei nem engedték, elszánt fűevő, és a kórházban dolgozott, és még lány, na ne mondja, és ha maga ott van, akkor maga is csak hallgat, és néz ki az anyjával az ablakon, hogy is van ez mérnök úr, sajnálja, ha eljön, de hát maga új életet kezdett, építeni kell, az anyja is ezért adta az ezüstszelencét, a tükröt, maga nem egyedül jött, van ilyen kérem, én is gondoltam már rá, ha elhagyna az asszony, de neki elég a sírás is, látja, és még örül is neki, hogy a magáé nem is köszönt, kötve hiszem, egy ilyen áldott, jó ember, csak erős legyen, nincsen itten nyavalygás, föl nőttek vagyunk, tudja mit, jöjjön el egyszer hozzánk, majd mutatok egy képet az apámról, vagy inkább a kabátját, hisz tudja, megvan, ott lóg a fogason, zsörtölődik is érte az asszony, kár hogy azt az orvosi könyvet eladta, képzelje, milyen jó lenne együtt nézni a képeket, ülni a kanapén, még egy fröccsöt is innánk, és az asszony kedves lenne hozzánk és örülne nagyon, mert maga okos ember, intelligens, jó a modora, az ezüst miatt ne izgassa magát, jó helyen lesz, garantálom, nem adom ám akárkinek, mert ez egy emlék, de mégis kell a pénz, ne féljen, ezért kapta, nincs itt semmi baj, az ábrándos szemek is benne lesznek, rendben, minden rendben, higgye el nekem, ki az a széparcú asszony odaát, aki épp az ajtót zárja, magányosan élő hölgy, ugyan mérnök úr, de nem mondok semmit, de mégis, hagyjuk a roman-

tikát, nem magyar embernek való, legyünk erősek és büszkék, dagassza ingünket a szél, annak a hölgynek azért szólhat, én adok, veszek, árulok, hisz tudja, élni kell, nagyon, hogy mostanában rosszul alszik, kerüli a napot, figyeljen, megtartom én magát, kibiztosítom, számíthat rám, lesz itt még dalárda, szőlő és lágú kenyér, arany napfény, amennyit csak akar, enyém lesz maga, nincs menekvés. Csak hagyjuk a nyöszörgést. Igen.